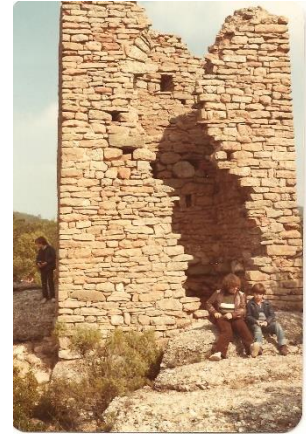

La torrota de l'Obac.

La Torre, també coneguda com la Torre del Moro, està situada de manera estratègica, dalt el cingle de la Serra Llarga a uns 800 metres d'altitud. De planta rectangular d'uns 3 metres x 4 metres de costat i aproximadament d'uns 6 metres d'alçada. Les parets fan uns 80 cm. de gruix. Construïda amb carreus poc treballats, de pedra esmoladora unides per morter de calç. Es creu que tenia dues plantes i una escala interior.

La Torre complia funcions de vigilància i transmissió de senyals òptiques. Des de la seva estratègica posició s'albira Montserrat, les valls de Rellinars i Vacarisses i la fondalada del torrent de la Xoriguera.

Era un lloc de guaita estratègic per prevenir les ràtzies sarraïnes procedents de l'altra banda del riu Llobregat. Servia per la vigilància i també per la transmissió òptica amb altres torres. La torre està en línia recta entre Montserrat, la torre de Vacarisses, la torre de Monistrol i Sant Llorenç del Munt.

La torre és una edificació pre-romànica del segle X. Cap el l'any 830 es van començar a aixecar aquestes torres què substituïen les torres circulars de fusta de la primera generació del repoblament al llarg del riu Llobregat.

L'any 1987 es van portà a terme treballs de consolidació a càrrec del Servei de Parcs de la Diputació de Barcelona. El motiu va ser que la torre fins aquell moment s'estava deteriorant amb perill d'enrunar-se. Estava esberlada per la seva part oest i, la façana de migdia presentava un gran esvoranc de dalt a baix i la presència d'un arc de mig punt d'un finestral que servia d'accés a la torre. A principis de segle, segons fotografies de l'època, aquesta obertura restava sencera. Les primeres excavacions arqueològiques a la torre es van portar a terme l'any 1911 a càrrec de Pau Gorina.

La llegenda de la torrota de l'Obac:

Hi ha una llegenda popular referent a un tresor enterrat a la torrota de l'Obac, que el pare Joan Solà, escolapi, arqueòleg i naturista va recollir en un poema l'any 1924. Antoni Ferrando, estudiós sobre temes de Sant Llorenç del Munt, el va resumir per fer-lo més entenedor, en el seu llibre "Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac i també, Jordi Suades i David Sanz en el seu ". Històries i llegendes de Sant Llorenç del Munt i l'Obac":

"Una nit de febrer, sota un terrible temporal de vent i calamarsa un militar carlí i el seu assistent que venien de l'hostal de la Barata amb una mula, carregada amb més de tres quintars en monedes d'or. Van passar pel collet Estret i resseguint la carena del Pou de glaç van arribar a la torrota. Sense que ningú no els veiés van entrar en un túnel que unia la torrota de l'Obac amb l'altre torre de Vacarisses. Allà, posant a Déu per testimoni, van amagar tot el tresor que duien prometent no revelar-ne mai el secret. Però l'endemà al matí, de retorn cap a la Barata, uns soldats amagats al peu del camí ral els van enxampar, essent afusellat immediatament el militar de més graduació. L'assistent va ser portat prè a Ceuta. Allí tancat a la cel·la, li anaren passant els anys fins que, perdudes les esperances i veient que se li apropava la mort, l'assistent contà el seu secret a un presidiari fill de Terrassa anomenat "el Nas Ratat", que era un conegut lladregot. Quan s'acabà la seva condemna i per fi es veié lliure "el Nas Ratat" tornà a Catalunya amb l'idea d'aconseguir l'or de la torrota. Un cop arribat a Terrassa, anà a buscar un antic amic seu que tenia per nom "el Guixé" perquè l'ajudés a cercar el tresor. D'aquesta manera tots dos se n'anaren a l'Obac i començaren a buscar en el lloc que els havia indicat el pobre assistent;; però dissortadament per a ells no aconseguiren de trobar-hi res, fins que cansats i desil·lusionats abandonaren la idea del tresor i se'n tornaren definitivament a Terrassa.

Malgrat tot, “el Nas Ratat” i “el Guixé” no foren els únics buscadors de l’or de la torrota, sinó que també altres persones foren víctimes de la dèria produïda pel fantasmagòric tresor. Alguns diuen que el tresor continua intacte en algun lloc de la torrota. I per trobar-lo, cal anar-hi a tren d’alba i alçar la trapa que el Nas Ratat i el Guixé no van veure. Els primer rajos de sol faran brillar aleshores totes les monedes d’or que encara allà hi ha amagades.

També hi han els comentaris fantasiosos que diuen que el tresor fou per fi descobert i que aquest seria l’origen de la fortuna d’una coneguda família de fabricants terrassencs.

El poema del pare Joan Solà:

“Era una nit de febrer / en què el torb violent arrastra / tot quan troba en el seu pas: / nit en què la calamarsa / bo i rajant brunzent del cel / com perles a terra salta, / semblant el pànic arreu / quan capol la vianda... / i entretant fan via amunt / Camí Ral de la Barata / un cabecilla carlí / amb l’assistent qui menava / un animal carregat / tot d’or, de dobles de quatre. / L’animal va poc a poc, / que feixuc n’és la càrrega, / pesa més de tres quintars, / i són tot dobles de quatre. / Ja són al Collet Estret i emprenen la serralada / de d’altívol Pou de Glaç: / la torcen aquest banda / de la carena que duu / a la torrota minada, / i sens que ningú els vegés, / sense guitar-los una ànima, / en aquella fosca nit / i en mig d’un temporal d’aigua, / a la torrota fent cap, / de seguit alcen la trapa / i davallant mina endins / tot aquell tresor amaguen: / amaguen els tres quintars / tot d’or, de dobles de quart, / i allí dins d’aquell minat, / posant a Déu que els aguaita / per testimoni, han promès / el secret mai revelar-ne. / Mentrestant sortint del cu / quan n’era matinada /, amagat pel Camí Ral / que puja de la Barata, els espien els soldats / que de sobte els dos agafen, / i fusellen el primer / i a presidí porten l’altre. / Passa dies l’assistent / vivint sols de l’esperança / de veure la llum del sol / i respirar el pur aire. / Passen els dies, passa els anys, / u veu, ai! Sempre barrades / les portes de la presó / que a obrir-se, podria anar-se’n a cercar aquell tresor / d’entre l’Ubach i Barata. / I a Ceuta s’hi consumeix, / i sa testa es torna blanca, / i a Ceuta s’hi torna vell, / tan vellet que no s’aguanta, / i perduda ja a la fi / tota esperança / de gaudir d’aquell tresor / de tantes dobles de quatre, / comunica el seu secret / a un presoner de Terrassa, conegut per Nas Ratat / en tota aquesta comarca / i que a Ceuta anà a parar, / pels seus delictes i estafes. / Acluca els ulls l’assistent, / i el Nas Ratat de Terrassa / bo i pregant pel seu amic, / bo i pregant per la seva ànima, / alcança la llibertat / de tornar-se’n a sa Pàtria, que tan formosa com és, / des de lluny n’és més encara: / i en ovirà el Sant Llorenç / des de babord de la barca, / el més alterós gegant / de la terra catalana / que s’ovira quan un ve / per mar de terres estranyes, / bo i flectant els dos genolls / al Senyor li donà gràcies / per veure de nou l’estel / que il·lumina nostra Pàtria. / El Nas Ratat ja arribat, / Nas Ratat ja és a Terrassa, / Nas Ratat busca un amic / per enllestir la comanda, / Nas Ratat i el vell Guixé / la munten la Serra Larga i arriben, sempre pujant, / a la meta desitjada. / Busquen per dalt i per baix / d’aquella torre minada, / mes no troben res enlloc, / cap de les dobles de quatre / que l’assistent li digué / que hi havien amagades / en la torrota que hi ha entre l’Ubach i Barata. / On és, doncs, aquell tresor? / On són les dobles de quatre?”

“ la torrota que es veu / al cim de la Serra Llarga, / amagat hi ha el tresor, / els dobles hi són encara. / Benvolguts els meus amics, / els meus amics de Terrassa / que el dia de l’Ascensió / pujareu la serralada, / voleu trobar eix tresor / que fa tant temps s’hi amaga? / Doncs, aneu-hi de matí / aneu-hi de matinada / i així que despuntí el sol / amb les mans alceu la trapa / que no va veure el Guixé, / ni el Nas Ratat de Terrassa, / i amb els raig del sol ixent, / de sol de matinada / veureu brillar allà dins / totes les dobles de quatre”.